

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania W. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o wysokość zaległości składkowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację W.L. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 sierpnia 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w K. z dnia 23 stycznia 2014 r. w przedmiocie ustalenia wysokości zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy. Decyzja została wydana jako kolejna, po prawomocnych decyzjach z dnia 5 października 2011 r., stwierdzającej podleganie od dnia 1 stycznia 2008 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, oraz z dnia 8 maja 2013 r. o ustaleniu podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Sąd drugiej instancji odwołał się do prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 maja 2012 r.

stwierdzającego, że w związku ze zmianą przepisów regulujących obowiązek ubezpieczenia, wydana w dniu 27 września 1995 r. decyzja stwierdzająca brak obowiązku ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.), utraciła moc co do okresów następujących po dniu 1 stycznia 1999 r. - w stosunku do ubezpieczenia zdrowotnego - oraz po dniu 1 stycznia 2008 r. - w stosunku do ubezpieczeń społecznych.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 2 Konstytucji oraz naruszenia art. 32, 36, 46 ust. 1, art. 47 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6, art. 9 ust. 4c, 12 ust. 1 i art. 18 ust. 8 i art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) przez wydanie w dniu 23 stycznia 2014 r. decyzji określającej zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, „gdy na mocy decyzji z dnia 27 września 1995 r. skarżący nie podlegał od dnia 7 lipca 1995 r. tym ubezpieczeniom”. Z tego powodu skarżący zarzucił również naruszenie art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 552) w związku z art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz.U. Nr 45, poz. 391 ze zm.) w związku z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz.U. Nr 28, poz. 153 ze zm.) oraz art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (jednolity tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 58, poz. 514 ze zm.) i art. 104 ust. 1 pkt 3 obowiązującej ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 149).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „a mianowicie kwestia wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji określającej wysokości zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy, w sytuacji, gdy u podstaw tej decyzji stoją dwie sprzeczne ze sobą decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, sankcjonujące ten sam stan faktyczny. Z uwagi na

zasadę trwałości decyzji administracyjnych, zasadnym jest dokonanie przez Sąd Najwyższy oceny czy w przypadku, w którym Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał uprzednio decyzję stwierdzającą, że dany podmiot nie podlega ubezpieczeniom społecznym (która nie została uchylona ani zmieniona), może następnie wydać decyzję stwierdzającą, że ten sam podmiot (w niezmiennym stanie faktycznym) podlega ubezpieczeniom społecznym i na tej podstawie wydać decyzję określającą wysokość zaległości składkowych”. Podniósł także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „ponieważ zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem zasady pewności prawa poprzez usankcjonowanie istnienia dwóch sprzecznych ze sobą decyzji dotyczących tego samego stanu faktycznego, co stanowiło podstawę wydania decyzji w przedmiocie określenia wysokości zaległości składkowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym, którego rozwiązanie umożliwia rozpoznanie skargi kasacyjnej. Nie odnosi się do przedmiotu zaskarżenia wyznaczonego przedmiotem zaskarżonej decyzji, tj. do ustalenia wysokości zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy. Obejmuje ono kwestie rozważone i prawomocnie rozstrzygnięte prawomocnym wyrokiem ustalającym podleganie przez skarżącego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 2008 r. Sądy rozpatrujące spory pomiędzy tymi samymi stronami muszą respektować wiążące osądzenie takich samych istotnych kwestii prawnych w sposób wynikający z prawomocnych wcześniejszych wyroków sądowych. W kolejnym postępowaniu, obejmującym taką samą istotną kwestię prawną, nie można badać ani weryfikować jej w inny sposób, a w szczególności sprzecznie

z osądem dokonany poprzednio w prawomocnym orzeczeniu sądu (art. 365 k.p.c.).

W związku z tym należy stwierdzić, że skarga także nie jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).